

[Udenrigsministeren.]

nernes familie har fundet sin rette og rimelige løsning.

Når det ærede medlem endelig taler om aktivitet og passivitet i udenrigspolitikken, vil jeg dog ikke anbefale den aktivitet, der giver sig udslag i mere eller mindre gadedrengagtige optøjer forskellige steder. Jeg forstår, det heller ikke var det ærede medlems ønske, at det skulle udvikle sig derhen. Aktiviteten i udenrigspolitisk henseende må indadtil vise sig i en forstærket oplysningsvirksomhed for at bibringe den danske befolkning så omfattende og intimt kendskab først og fremmest til dansk udenrigspolitik og dens muligheder og fremgangsmåder, som det er gørligt, og udadtil en så stærk aktivitet, som vi kan tillade os under hensyntagen til vore kræfter, vor placering og vore interesser. Vi skal jo passe på, at vi ikke skræver så vidt, at bukserne ikke kan holde; det er der tilsyneladende nogle her i landet der ønsker vi skal gøre, også i udenrigspolitisk henseende.

Det ærede medlem hr. Diderichsens opfattelse af, hvorledes vi skulle interessere os for Tysklandsspørgsmålet, ligger i høj grad på linje med den opfattelse, jeg har af dette spørgsmål. Det ærede medlem mente, vi skulle indbyde en delegation fra senatet i Berlin. Det er ikke et spørgsmål, som jeg skal tage stilling til; det må være folketinget, præsidiumet, der afgør, om noget sådant ville være rimeligt. Men jeg kan oplyse, at vi regner med, at statsministeren og jeg skal aflægge et officielt gengældelsesbesøg i Bonn engang i juni måned. Vi regner med, at programmet ved den lejlighed også kommer til at omfatte et besøg i Berlin, hvor vi forhåbentlig får lejlighed til at give udtryk for det, der er Danmarks fastslåede politik i Tysklandsspørgsmålet, nemlig at det tyske folk må have den samme ret som alle andre folk til på grundlag af fri afgørelse og fri selvbestemmelse at afgøre deres fremtidige skæbne, et synspunkt, som jeg må erkende at det ikke har været muligt at trænge igennem med, når vi har diskuteret dette spørgsmål med repræsentanter for de østeuropæiske lande eller Sovjetunionen.

Endelig skal jeg kun gøre en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Svend Haugaard, der ville have, at vi skulle klare

Vietnam eller i hvert fald sætte nogle vældig stærke reaktioner ind over for det, ligesom det ærede medlem ville have, at vi skulle nedsætte vore forsvarsudgifter. Det falder efter min opfattelse helt uden for, hvad der er realistisk politik.

Det ærede medlem foreslog dernæst, at vi skulle støtte pressen, og jeg forstod, at det skulle være en økonomisk støtte. Det er et interessant forslag, som vi har diskuteret tidligere. Der har fra en enkelt side i socialdemokratiet i hvert fald — jeg tror, det var den nuværende højtærede undervisningsminister — på et tidspunkt været fremsat et sådant forslag, men det høstede han ikke megen glæde af, hverken i kredsen herinde eller i pressekrede. Jeg kan da også godt se, at dette problem ville være overordentlig vanskeligt at løse.

Jeg er ikke sikker på, at det ærede medlem og jeg ville være parat til at støtte helt den samme form for udenrigspolitisk information og helt de samme blade, fordi vi næppe har helt den samme opfattelse af, hvad der er objektiv orientering om udenrigspolitik. Man kan måske finde et kriterium, og hvis det ærede medlem kan få fornøden støtte til at føre forslaget frem, så synes jeg dog nok, det er værd at overveje, om vi skal ind på noget sådant. Jeg ved, at det overvejes for øjeblikket i Sverige.

Det ærede medlem foreslog endvidere — og det skal være den sidste bemærkning, jeg gør — at vi måske skulle have en viceudenrigsminister. Det mener jeg godt man kan overveje; jeg mener nu ikke, det er nødvendigt, ikke endnu i hvert fald, men det kan jo komme. Skulle vi endelig ind på noget sådant, ville jeg foretrække, at vi fik et par stykker; jeg tror, det gik bedre på den måde. Men når det ærede medlem foreslog, at vi skulle have en FN-minister med ikke-danske mellemfolkelige opgaver, forstår jeg overhovedet ikke tankegangen. Skulle det være en international funktionær, der blev lønnet af og var medlem af den danske regering, eller skulle det være et medlem af den danske regering, der — løsrevet fra udenrigspolitik i almindelighed — skulle beskæftige sig med FN-anliggender og visse andre mellemfolkelige anliggender? Jeg tror, det ærede medlem må gøre sig klart, at dansk udenrigspolitik er